

Válság idején

L. SIMON LÁSZLÓ | ÍRÓ, ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Március 15-én verőfényes napsütésben sétáltam a Velencei-tó partján, miközben a kokárdám szárába finoman belekapott a langymeleg szellő. Eszembe jutott a 2013. márciusi hóvihár, amely megakadályozta, hogy elmenjek az Országház kupolatermébe a Kossuth- és Széchenyi-díjak átadására. Mindig izgatottan várom ezt a napot: szellemi életünk kiválóságaival együtt örülni, koccintani velük a sikeres életutak értékes életművét elismerő díjak és kitüntetések átvétele alkalmából számomra sosem kötelező kulturális feladat, sokkal inkább valódi ünnep. Idén a koronavírus-járvány akadályozott meg bennünket a közös ünneplésben, ám a gárdonyi partszakasz gyönyörűen csillogó víztükre, gyermekeim – a közelgő otthoni karantén kényszerét feledtető – öröme mégis fenségessé tette az elmúlt évtizedekétől gyökeresen eltérő ünnepnapot.

Pontosan tudom, a járványt a lehető legkomolyabban kell venni, s a demokráciában szokatlanul tűnő fegyelmezettséggel szükséges a kormány által meghozott vészhelyzeti szabályokat betartani. A hét és fél évtizedes béke, a harmincéves, ma már sorkatonaság nélküli demokrácia, az általános jólét, a boltokban tapasztalható árubőség egyaránt elkényelmesített bennünket. Egyszerűen nem hisszük el, hogy mindaz megtörténhet velünk, amit olyan döbbenetes gyorsasággal kényszerített ránk a Kínából behurcolt veszélyes kór. Egy hete még Vidnyánszky Attila döbbenetes erejű Trianon-opuszának örülhettünk a Nemzeti Színházban, és tátott szájjal hallgattuk a nagykőrösi Arany János balladamonddó verseny középiskolás diákjainak fantasztikus szavatait. Aztán pár nappal később azzal kellett szembesülnünk, hogy jó ideig nem nézhetjük meg a Szikora János rendezte Trianon-előadást Székesfehérváron, hiába készültünk rá.

A színházak, hangversenytermek, kiállítások bezárása olyan válsághelyzetben, amelyet most megélünk, jogos és felelősségteljes döntés. Azonban a kulturális intézményekben dolgozók, illetve a kortárs magyar művészetért rajongók tele vannak félelemmel és

aggodalommal: vajon a sok befektetett szellemi munka, a kultúrára fordított, az Orbán-kormány elmúlt évtizede alatt folyamatosan növekvő, jelentős források nem vesznek-e el? Vajon a vírus elleni védekezés, a gazdaság szükségyszerű konszolidációja, a hirtelen nagyon nehéz helyzetbe kerülő idegenforgalom és vendéglátás megsegítése, a munkahelyek megvédése, az egészségügyi ellátórendszer védekezési üzemmódba állítása, a konténerkórház építése nem viszi-e el a figyelmet nemzeti kultúránkról? Vajon folytatódik-e a Magyar Állami Operaház felújítása, a vidéki kistéleplési könyvtári és művelődési házi intézményrendszer korszerűsítése, a Nemzeti Művelődési Intézet

„A kormány a nemzeti identitásunk szempontjából meghatározó kulturális intézményeket, értékeket és fejlesztéseket a világjárvány elleni védekezés közben sem hagyja magukra”

székházának vagy a Liget-projekt múzeumainak az építése, a népfőiskolai hálózat, a Petőfi Irodalmi Múzeum és az Országos Széchenyi Könyvtár fejlesztése? Vajon lesz-e pénz az anyaország és a határon túli magyarság kulturális színtereinek értékes programokkal való megtöltésére? Aki élni akar, aki a folyamatos újrakezdésben szocializálódott, s ezért újra és újra

megküzd a sikerért, az a vírus elleni harc közben is a jövőt tervezi, koncepciókat gyárt, s nem mond le az alkotás sok értéket világra vajúdó örömről.

Március 15. másnapja némi megnyugvást hozott: a miniszterelnök parlamenti napirend előtti beszéde azt jelezte, hogy a válságot uralni képes, a nemzeti összefogást szorgalmazó, felelősen cselekvő kormányunk van, amelynek vezetői tisztában vannak azzal, hogy a hihetetlenül gyorsan megváltozó körülmények sok áldozatot kívánnak tőlünk. De a kabinet mindezt nem a szokásos baloldali recepttel, megszorításokkal és a kultúrától való forrásmegvonással akarja orvosolni. A Nemzeti Kulturális Tanács ugyanezen a napon megtartott ülésén a miniszterelnök egyértelművé is tette: a kormány a nemzeti identitásunk szempontjából meghatározó kulturális intézményeket, értékeket és fejlesztéseket a világjárvány elleni védekezés közben sem hagyja magukra, s továbbra is biztosítja a forrásait. Van miért harcolnunk, mondhatná Churchill, ha velünk lenne... |m|